

jazno se čita sklepni odlomek „Deželna vinska klet“, ki bo poleg vsega drugega nudil priložnost intelektualnega užitka v razreševanju raznih psevdonimov iz sedanjega političnega življenja.

Da sklenem: Kdor je dostopen mnenju, da imajo tudi mali ljudje pravico do prostora v literaturi, kdor se rad od duše nasmeje, naj si nabavi „Muhoborce“. Motila vas ne bo, upam, realiteta, ki gre tako daleč, da izobraženo dekle govori: Kaj pa mislite o d mene! In ako niste z dežele, vas ne bodo žalili številni stavki tega-le kalibra: Ko toliko okreva, da se g a lahko zasliši itd. *A. Debeljak.*

Krmar Milanovič. Povest. Prosto po Rusellovem romanu „Krmar Hohdsworth“. V Ljubljani 1912. Založila Katoliška bukvarna. 8°. 287 str. Cena broš. 1 K 40 v, vez. 2 K 20 v.

Milanovič je moral v najlepših dneh zapustiti domovino in ženo ter se podati na morje. Sreča mu ni bila mila, ladja se je potopila in po mnogih nezgodah si je rešil življenje, a izgubil spomin. Nazadnje je srečno prišel v domovino, kjer se mu je vrnil tudi spomin, a se mu žena med tem poročila z drugim; no zdaj se je moral drugi mož kmalu utopiti, da ne nastanejo prevelike komplikacije. To je vsebina te genljive povesti. Prikrojevanje v različne svrhe je nepotrebno in nevarno. Če se piše kdo Schulze ali Milanovič, ali se godi dejanje na Primorskem ali Angleškem, je postranska stvar. Kolikor se da sklepati, ni knjiga v izvirniku ravno slaba, to se pravi, da je znal pisatelj absorbirati precej struj, četudi ni imel lastnega sloga; napaka je v kompoziciji, ker ima drugi del dejanja značaj epizode. Prireditelj se je potrudil, da je vso stvar zavil po svoje, jo primerno osentimentalil, preliv v žandarmerijsko slovenščino, da je postala knjiga „za ljudstvo“. Tudi umetnik, ki je napravil naslovno sliko, je storil svoje, da se nam knjiga ne prikupi.

Joso Jurkovič.

Spisi Mišjčkovega Julčka. III, zv. S 16 slikami. V Ljubljani, 1911. Last in založba „Društva za zgradbo Učiteljskega konvikta“. 8°. 111 str. Cena 1 K 50 v.

V knjigi so združene štiri črtice: Uganila sta, res je bilo drugače! Kočarjev Peter. In vendar ga je izmodrilo! Jozve Lajnar. — Upravičuje jih dober namen. Prvi dve sta pod srednjo mero, v tretji se zabliška tuintam iskrica lirizma, za četrti motiv je škoda, da ga je obdelal pisatelj tako vsakdanje. V tej črtici je par strani, ki se čitajo kot Flaubertov „Simple coeur“, a pisatelj uniči vso iluzijo z vednim „jaz pa jaz“ in z drugimi nepotrebniimi refleksijami. Jezik je patetičen, večkrat neokreten, primere včasih prisiljene, n. pr. „To bodi pisan spomenik Jozvetu, izklesan iz mojega zarjavelega peresa (110). Ne vem, kaj bo rekla slovnica tem in podobnim stavkom: „Izprva ljudem, to videti, ni bilo prav“ (72), „Ljudje, to slišati, so zmajevali z glavo“ (75), „Sinek pa, videti, da ga ma mati res ubogajo“ (36).

J. Jurkovič.

Jožef Ribičič, Kraljestvo čebel. Mladinski spis. Last in založba „Zaveze avstr. jugoslov. učiteljskih društev“. V Ljubljani 1912. 8°. 72 str. Cena 80 v. (Jan Legova mladinska knjižnica, III. zvezek.)

Življenje dveh delavk v lepo urejeni državi čebel je glavna vsebina tega mladinskega spisa. Pisatelj se je znal srečno izogniti nevarnosti, da bi postal spis prirodosloven, poučen. Najbolj živahno pripovedovano je prvo poglavje, konec je preveč sentimentaln. Naj bi živela mala Tiila in izvršila nekaj velikega v svojem kraljestvu, saj je vzbujala toliko lepih nad! Naša mladinska književnost ni bogata na spisih te vrste; zato bodi živahno pisana knjiga priporočena vsem, ki hočejo dati mladini dobrega štiva.

V. S.